

Sygn. akt III KRS 20/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.T.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 kwietnia 2017 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim, z udziałem M.B.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 września 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) uchwałą z 21 czerwca 2016 r., postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydaturę Pana M.B., od której to uchwały odwołanie wnieśli Pan M.M. i Pani M.Z..

Sąd Najwyższy wyrokiem z 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16 (LEX nr 2186583) oraz z 26 stycznia 2017 r., III KRS 35/16 (LEX nr 2252196) uchylił zaskarżoną uchwałę Rady w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury Pana M.B. oraz nie przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury Pana M.T. i Pani M.Z. i sprawę w tym zakresie przekazał Radzie do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwalało na stwierdzenie, czy Rada przy ocenie kandydatów wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Gdy o jedno wolne stanowisko ubiega się kilka osób Rada ma obowiązek wyjaśnić jakie kryteria ocenne brała pod uwagę dokonując wyboru najlepszego kandydata. Sąd Najwyższy zwrócił także uwagę na rozbieżności między ustaleniami faktycznymi a motywami jakimi kierowała się Rada przy wyborze rekomendowanego kandydata oraz niemożność wywnioskowania z uzasadnienia zaskarżonej uchwały dlaczego kwalifikacje zawodowe wybranego kandydata są lepsze od kwalifikacji kontrkandydatów, ani niedoprecyzowanie na czym Rada opiera twierdzenie, że wybrany kandydat posiada większe i bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe. Przyjęta konstrukcja uzasadnienia uchwały uniemożliwiała jej właściwą kontrolę w zakresie dopełnienia przez Radę obowiązku rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bowiem nie wyjaśnia zasadniczych powodów, dla których kandydatury skarżących są gorsze od wybranego kandydata.

Na posiedzeniu 3 kwietnia 2017 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa (Zespół) zapoznał się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, a także wyrokami Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16 oraz z 26 stycznia 2017 r., III KRS 35/16 i stwierdził, że zgromadzone materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska. Wobec powyższego Zespół bezwzględnie większością głosów postanowił wystąpić do Rady z wnioskiem o wyrażenie zgody na wysłuchanie w siedzibie Rady: Pani sędzi E. K. wizytatora do spraw karnych

Sądu Okręgowego w [...], Przewodniczącego Wydziału w Sądzie Okręgowym w [...], do którego przeznaczone jest wolne stanowisko sędziowskie oraz Pana sędziego M. K., który przewodniczył, jako Prezes Sądu Apelacyjnego w [...], obradom Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] w dniu 22 kwietnia 2016 r. Po wyrażeniu przez Radę zgody na posiedzeniu 6 kwietnia 2017 r. Zespół wysłuchał zaproszone osoby, omówił wszechstronnie zgromadzone w sprawie materiały, uznał je za wystarczające i po przeprowadzeniu narady nad kandydaturami wszystkich uczestników postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować Radzie kandydaturę Pana M.B..

W uzasadnieniu stanowiska Zespół wskazał, że za rekomendowaniem kandydatury Pana M.B. przemawiają, oceniane łącznie: bardzo dobra ocena kwalifikacyjna, dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym w szczególności umiejętność łączenia obowiązków orzeczniczych w Sądzie Rejonowym w [...] z pracą, w ramach delegacji, w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w [...], a także zdecydowanie najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy uchwałą z 7 kwietnia 2017 r., Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydaturę Pana M.B. - Sędziego Sądu Rejonowego w [...] oraz nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury Pana M.T. - sędziego Sądu Rejonowego w [...] i Pani M.Z. - sędziego Sądu Rejonowego w [...].

W uzasadnieniu podjętej uchwały Rada wyjaśniła, że Pan M.B. uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji. Wynika z niej, że wszystkie uzasadnienia sporządził w terminie ustawowym. W badanym okresie do sądu drugiej instancji wniesiono apelacje w 18 sprawach z referatu opiniowanego. Rozpoznano apelacje wobec 22 osób. W 16 (73%) przypadkach utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, w 4 (18%) zmieniono zaskarżony wyrok, a w 1 (4%) zaskarżony wyrok uchylono i postępowanie umorzono z uwagi na przedawnienie karalności. Opiniująca stwierdziła, że w zakresie postępowania odwoławczego i wskaźników stabilności

orzecznictwa kandydat osiągnął lepsze wyniki od wyników sędziego w VII Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w [...] oraz sędziego w okręgu. W konkluzji wyraziła pogląd, że poziom wiedzy, biegłość w stosowaniu prawa w praktyce, stabilność orzecznictwa, wyniki postępowania odwoławczego, pracowitość, systematyczność w podejmowaniu czynności świadczą o tym, że Pan M.B. bardzo dobrze wykonuje swoje obowiązki. Jej zdaniem powyższe oraz doświadczenie kandydata w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w pełnieniu funkcji zastępcy przewodniczącego wydziału przekonują, że posiada on kwalifikacje niezbędne do pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

W odniesieniu do Pana M.T., Rada wyjaśniła, że on uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji sporządzoną przez Panią E. K. - sędziego wizytatora do spraw karnych Sądu Okręgowego w [...]. Z oceny tej wynika, że wszystkie uzasadnienia sporządził w terminie ustawowym. Ponadto w badanym okresie do sądu drugiej instancji wniesiono 24 apelacje w sprawach z referatu opiniowanego. Rozpoznano apelacje wobec 26 osób. W 20 (77%) przypadkach utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, w 2 (11%) zmieniono zaskarżony wyrok i w 3 (12%) zaskarżony wyrok uchylono i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu. W konkluzji sędzia wizytator wyraziła pogląd, że Pan M.M. wykonuje swoje obowiązki bardzo dobrze. Jej zdaniem świadczą o tym poziom wiedzy, umiejętność wykorzystania jej w praktyce, stabilność orzecznictwa, wyniki postępowania odwoławczego, pracowitość oraz systematyczność w podejmowaniu czynności. Powyższe oraz doświadczenie zawodowe kandydata wynikające z dwudziestu lat pracy na stanowisku asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w pełnieniu funkcji przewodniczącego wydziału przekonują, że posiada on kwalifikacje niezbędne do pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Przy podejmowaniu decyzji Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

Pan M.B. ma zróżnicowane doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy na stanowisku: starszego referenta do spraw prawnych Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w [...], specjalisty do spraw prawnych w spółce prawa handlowego, praktykanta-asystenta sędziego i asystenta sędziego w IV Wydziale Karnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w [...] oraz etatowego aplikanta

sądowego. Ponadto od blisko dziesięciu lat wykonuje obowiązki orzecznicze - początkowo jako referendarz sądowy, a następnie jako sędzia (od 5 września 2011 r. pełni funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Wykonywania Orzeczeń) - w Sądzie Rejonowym w [...], przy czym od 15 marca 2015 r. z powodzeniem łączy pracę w tym Sądzie z orzekaniem w ramach delegacji w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w [...]. Niezależnie od powyższego, Pan M.B. od ponad dziesięciu lat jest wykładowcą w Społecznej Akademii Nauk w [...], jego kwalifikacje zawodowe zostały bardzo dobrze ocenione w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania nominacyjnego ocenie, w której podkreślono poziom zdobytej wiedzy, biegłość w stosowaniu prawa w praktyce, stabilność orzecznictwa, wyniki postępowania odwoławczego oraz pracowitość i systematyczność w podejmowaniu czynności.

Rada, mając na uwadze oceny kwalifikacyjne uzyskane przez wszystkich uczestników tego postępowania nominacyjnego oraz wszechstronnie analizując całą dotyczącą ich kandydatur dokumentację, uznała, że kandydaci, którzy nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, na podstawie zgromadzonych i ocenionych łącznie materiałów sprawy, nie wypełniają w stopniu wyższym niż Pan M.B., ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, dalej jako ustawa o KRS).

Rada uwzględniła, że kandydaci, którzy nie zostali przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie mają wprawdzie dłuższy staż zawodowy niż Pan M.B., jednakże nie posiadają takiego, jak przedstawiany kandydat, doświadczenia zawodowego w orzekaniu w sądzie okręgowym w ramach długoterminowej delegacji.

Rada dokonała wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych w sprawie materiałów i uznała, że krótszy staż zawodowy Pana M.B. nie może być czynnikiem obniżającym bardzo wysoką ogólną ocenę jego kandydatury. Kandydat ten spełnia wszelkie wymagania ustawowe, w tym także w zakresie długości wymaganego stażu pracy, stawiane osobom ubiegającym się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, a całokształt okoliczności sprawy przemawia za wyższością jego kandydatury nad pozostałymi. Jak już wskazano, Pan M.B. blisko

dziesięcioletnie wykonywanie obowiązków orzecznich na stanowisku referendarza sądowego i sędziego sądu rejonowego z powodzeniem łączy od wielu lat z pracą w charakterze wykładowcy w Społecznej Akademii Nauk w [...]. Co więcej, od marca 2015 r. powyższe obowiązki efektywnie łączy z orzekaniem, w ramach delegacji, w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w [...].

Rada uwzględniła również poparcie środowiska sędziowskiego, w zakresie którego to kryterium wybrany kandydat ma również zdecydowaną przewagę nad pozostałymi uczestnikami postępowania nominacyjnego.

Odwołanie od powyższej uchwały wniósł Pan M. M. (skarżący), zaskarżając ją w części, tj. w zakresie nie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] jego kandydatury oraz w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na ww. stanowisku Pana M. B. i wniósł o jej uchylenie w zaskarżonej części.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł, że ponownie uzasadnienie uchwały nie pozwala na sprawdzenie, w oparciu o jakie faktyczne argumenty Rada dokonała porównania kandydatów. Uzasadnienie powinno zwięźle przedstawiać, wyprowadzony z oceny zebranego materiału dowodowego, stan faktyczny w ramach którego zapadło rozstrzygnięcie oraz wyjaśnienie rozstrzygnięcia z uwzględnieniem jego podstawy prawnej, gdyż pełni ono funkcję informacyjno-edukacyjną a jednocześnie musi umożliwiać dokonanie kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia.

W ocenie skarżącego uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie spełnia ustawowych kryteriów, gdyż nie precyzuje co konkretnie oznaczają użyte przez Radę kryteria dorobku zawodowego kandydata, który uzyskał poparcie oraz jego doświadczenie (w szczególności w porównaniu do dorobku zawodowego i doświadczenia pozostałych kandydatów). Niewątpliwie Rada powinna wziąć pod uwagę to, czy kandydat ma doświadczenie wynikające z pracy orzecznich w sądzie, o przyjęcie do którego na stałe się ubiega, zobowiązana jest jednakże do dokładnego uzasadnienia przyczyn wyboru kandydata, posiadającego

zdecydowanie krótszy staż orzeczniczy.

Skarżący podniósł, że zaskarżoną uchwałą Rada w sposób rażący naruszyła art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, gdyż uzasadnienie uchwały jest niekompletne i wskazuje na wnioski absolutnie nie wypływające z powołanych dowodów. Uzasadnienie uchwały nie wyjaśnia istoty decyzji Rady a więc wyboru tego konkretnego kandydata. Z uzasadnienia wynika, iż w trakcie wysłuchania przed Zespołem zarówno sędzia wizytator, jak i Przewodniczący Wydziału III Karnego ocenili kandydaturę wybranego kandydata bardzo dobrze, Rada pominęła jednak fakt, iż taką samą ocenę wskazani sędziowie wystawili także skarżącemu.

Skarżący stwierdził, że jest on nieporównywalnie lepszym kandydatem od wybranych kandydata, w szczególności ze względu na nienaganny staż pracy oraz doświadczenie zawodowe przez ponad 20 lat i przydatność na stanowisku, o które się ubiegał, co podkreślił w trakcie wysłuchania przez Zespołem Przewodniczący Wydziału III Karnego.

Ponadto skarżący zwrócił uwagę, że w uzasadnieniu uchwały powołano się także na doświadczenie zawodowe wybranego kandydata, wynikające z pełnienia funkcji Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Wykonywania Orzeczeń, gdy tymczasem nigdy nie pełnił on takiej funkcji, w przeciwieństwie do skarżącego, który pełnił funkcję Kierownika Sekcji Wykonawczej a następnie od 1 stycznia 2010 r. funkcję Przewodniczącego Wydziału Wykonywania Orzeczeń, która to okoliczność prawdopodobnie nie została przez Radę uwzględniona.

W ocenie skarżącego analiza uzasadnienia uchwały Rady nie pozwala na konstatację, czy przy podejmowaniu swojej decyzji Rada w jakikolwiek sposób porównywała efekty pracy i stabilność orzecznictwa poszczególnych kandydatów i to zwłaszcza w aspekcie długości orzekania. Skarżący posiada niewątpliwie wyższe kwalifikacje zawodowe, dłuższy staż pracy, dłuższy okres pełnienia funkcji Przewodniczącego Wydziału, dłuższy okres delegacji do Sądu Okręgowego w [...]. Jedynie nie ze swej winy nie mógł rozwijać swoich możliwości i umiejętności zawodowych w sposób najbardziej pożądanym z punktu widzenia celu jakim jest awans na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...], tj. poprzez orzekanie w pełnym zakresie na delegacji w tym właśnie Sądzie.

Skarżący podniósł, że w realiach przedmiotowej sprawy, w jego ocenie to

właśnie staż pracy powinien być kryterium decydującym o awansie na wyższe stanowisko.

Na podstawie uzasadnienia zaskarżonej uchwały zdaniem skarżącego nie da się więc zweryfikować, czy Zespół, a następnie Rada w sposób rzeczywisty, a nie tylko deklaratywnie, zbadały spełnienie przesłanek z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w odniesieniu do kandydatury skarżącego i dokonały jej porównania z wybranym kandydatem. Tym samym ani skarżący, ani Sąd Najwyższy nie są w stanie zweryfikować czy Rada rzeczywiście brała pod uwagę jakiekolwiek kryteria, a jeśli brała, to jaka była ich waga przy podejmowaniu ostatecznej decyzji. Zdaniem skarżącego Rada nie zastosowała się do kryteriów wynikających z ustawy, a z całą pewnością nie przedstawiła w uzasadnieniu logicznego wyводу, z którego by owo zastosowanie wynikało.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o oddalenie go w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez skarżącego, jedynie w uzasadnieniu odwołania, zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS Sąd Najwyższy stwierdza, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wystarczająco dokładnie przedstawiła sylwetkę skarżącego, co pozwoliło - tym razem - Sądowi Najwyższemu zweryfikować, czy wybór dokonany przez Radę ma oparcie w poczynionych w sprawie ustaleniach faktycznych oraz zastosowanych kryteriach oceny poszczególnych kandydatów. Nie narusza tego przepisu „dysproporcja w ilości informacji o kandydacie zaakceptowanym przez Zespół i Radę”. Rada ma w uzasadnieniu przekonywująco wyjaśnić motywy, jakimi kierowała się dokonując wyboru określonego kandydata na stanowisko sędziowskie.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Rada dochowała wymogów określonych w tych przepisach, uwzględniając przy ocenie osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] całą zgromadzoną w

sprawie dokumentację dotyczącą wszystkich uczestników postępowania, w tym życiorys zawodowy kandydatów, dotyczące ich oceny kwalifikacyjne, oceny uzyskane na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i z egzaminu zawodowego, a także poziom poparcia środowiska sędziowskiego. Postępowanie nominacyjne nie sprowadza się do prostego zestawienia poszczególnych kryteriów i wyboru jako zwycięzcy konkursu osoby, która zwyciężyła w większości zastosowanych kryteriów. Na podstawie przeprowadzonej przy ponownym rozpoznaniu sprawy analizy spełniania przez zgłoszonych kandydatów wszystkich kryteriów wyboru, dążąc do wyłonienia najlepszego spośród nich, Rada mogła uznać, że krótszy staż orzecznicy M. B. nie może deprecjonować jego kandydatury w tym postępowaniu nominacyjnym. Dłuższy staż orzecznicy skarżącego został skompensowany doświadczeniem delegacyjnym wybranego kandydata. Delegacje skarżącego były wielokrotne ale ograniczały się do poszczególnych sesji. Dodatkowo, delegacje te miały miejsce 10 lat temu.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy zauważa, że w uzasadnieniu uchwały Rada stwierdziła, że skarżący nie posiada wyższych kwalifikacji niż kandydat przedstawiony z wnioskiem o powołanie i uznała, że ocena wizytatora nie jest w tym konkursie kryterium różnicującym kandydatury M.B. i skarżącego. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena ta nie była argumentem przeważającym za wyborem kandydatury M.B.. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że przy takich samych ocenach kwalifikacji, zdecydowało różnorodne doświadczenie zawodowe wybranego kandydata z okresu poprzedzającego jego pracę w wymiarze sprawiedliwości oraz zdecydowanie wyższe poparcie środowiska sędziowskiego. Nie można zgodzić się z zarzutem, że Rada zignorowała okoliczności dotyczące skarżącego w postaci 20-letniego stażu pracy orzeczniczej, stabilności orzecznictwa, pełnionych funkcji, delegacji do Sądu Okręgowego. Rada ta okoliczności wymieniła w sposób wskazujący na porównywalność kandydatury skarżącego oraz osoby wybranej przez Radę. Ponadto, Rada nie oceniała stabilności orzecznictwa jako decydującego kryterium, lecz ogólną ocenę kwalifikacji sporządzoną w ramach tego postępowania konkursowego.

Rację ma skarżący wskazując, że Rada omyłkowo stwierdziła, że wybrany kandydat pełnił funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Wykonywania

Orzeczeń, podczas gdy wykonywał on funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w [...], powyższe pozostaje jednak bez wpływu na decyzję w niniejszej sprawie. Jak już wspomniano powyżej, Rada - oceniając doświadczenie zawodowe wybranego kandydata - miała na względzie jego doświadczenie orzecznicze na stanowisku referendarza sądowego i sędziego Sądu Rejonowego w [...] oraz od 15 marca 2015 r. w ramach delegacji w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w [...], a także wcześniejszą pracę na stanowisku: starszego referenta do spraw prawnych Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w [...], specjalisty do spraw prawnych w spółce prawa handlowego, praktykanta-asystenta sędziego i asystenta sędziego w IV Wydziale Karnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w [...] oraz etatowego aplikanta sądowego. Ponadto Rada wzięła pod uwagę, że legitymuje się on ponad dziesięcioletnim okresem zatrudnienia jako wykładowca w Społecznej Akademii Nauk w [...]. Pełnienie przez wybranego kandydata funkcji administracyjnej w sądownictwie powszechnym, tj. zastępcy przewodniczącego wydziału miało znaczenie tylko w zakresie, w jakim dowodzi jego umiejętności organizacji pracy takiej jednostki. W tym aspekcie nie ma znaczenia, w jakim wydziale kandydat pełnił obowiązki administracyjne. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada odnotowała krótszy staż zawodowy wybranego kandydata i wyjaśniła co dokładnie zdecydowało o jego wyborze.

Argumentacja skarżącego zmierza do wykazania jego subiektywnej oceny własnej kandydatury. Niezależnie od próby narzucenia kryterium długości stażu zawodowego jako najważniejszego w tej procedurze nominacyjnej, deprecjonuje on kryterium w postaci poziomu poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], które przemawia zdecydowanie na korzyść wybranego kandydata.

Sąd Najwyższy prezentował już w swoim orzecznictwie pogląd, że okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria przybrały postać niekorzystną dla skarżącego, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść skarżącego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09, LEX nr 1001317).

W ramach ustanowionych regulacji materialnoprawnych określających kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk sędziowskich, przedstawienie wniosku o powołanie na stanowisko sędziowskie łączy się z wyłączną kompetencją Rady do oceny merytorycznej kandydatów aspirujących do sprawowania urzędu sędziego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc